

[Christmas Møller.]

lighedsfuldhed, at dette kan man sandelig ikke sige.

Jeg tror heller ikke, jeg røber noget som helst ved at sige, at ved det Møde, som foregik i Udenrigsministeriet Fredag den 22. Januar, til hvilket Udenrigsministeren havde bedt Partiformændene om at komme for at drøfte, hvad der skulde gøres overfor den tyske Told, var det ikke Udenrigsministerens Forslag, som Udenrigsministeren fremlagde for Partiformændene; nej, det er fuldkommen klart, at det var den Valutaattestordning, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal havde foreslaaet Udenrigsministeren om Onsdagen, og som Udenrigsministeren havde accepteret.

Jeg gentager: hvis denne Fremstilling ikke i alle Enkeltheder er korrekt, bør man ved denne Lejlighed ændre den, og jeg slutter min Omtale af dette med at nævne, hvad Udenrigsministeriets officielle Meddelelse gik ud paa, nemlig følgende:

„Opfattelsen har samlet sig om, at det Tab i fremmed Valuta, der paaføres Danmark ved de tyske Toldforanstaltninger, nødvendiggør, at der sker tilsvarende Indskrænkning af Danmarks Indkøb.“

Og senere fortsætter det officielle Communiqué:

„Spørgsmaalet har endvidere været behandlet i Rigsdagspartierne. Socialdemokratiet, Venstre og Det radikale Venstre har tiltraadt den ovenfor angivne Opfattelse. Det konservative Parti har fremsat følgende Udtalelse:

1) At Danmark straks burde svare med at opsigte Handelstraktaten med Tyskland,

2) at man først kan tage endelig Stilling til den valutamæssige Side af Samhandelen med Tyskland, naar man har faaet nærmere Oplysninger,

3) at man meget indtrængende maa tilraade, at man gennem Specialisering af Toldsatserne forhøjer Tolden meget klækkelig paa tyske Varer, dragende Omsorg for, at dette ikke samtidig rammer engelske Varer.“

Jeg tror, at man herefter vil give mig fuldkommen Medhold i, at om den Lov, vi har levet under fra 18. November indtil 30. Januar, og om Loven af 30. Januar, som vi derefter har levet under fortsat frem i Tiden indtil i Dag, kan man ikke sige andet end, at for Hovedbestemmelsernes Vedkommende ligger Ansvar et saaledes, som jeg her har sagt. Vi Konservative gik altsaa med — dette gælder ikke Loven af 18. November,

for dér var vi enige i de Tvangsbestemmelser, som maatte til —, men vi Konservative gik altsaa ved Loven af 30. Januar med til Valutaattestordningen, uagtet vi meget godt kunde have ønsket, saaledes som det ogsaa fremgaar af vort Svar, at man gik en anden Vej, idet enhver kan sige sig selv, at det konservative Parti, hvis det havde set partipolitisk paa Sagen, vel i Dag kunde have haft betydelig Fordel — navnlig ogsaa efter den Maade, hvorpaa Regeringen tog det — af at have skudt alt andet til Side og have sagt, at de Herrer, der er stærke nok dertil, kunde have løst Sagen alene.

Derfor har jeg i Anledning af hele den Agitation, som føres i Landet, hvor man, uden at der gøres noget for at bremse det, vover at tale om de tre Hovedstadspartier, som gennemfører dette eller hint, som tvinger dette eller hint igennem paa den ene eller den anden Maade, ment det nødvendigt at redegøre fuldkommen objektivt for, hvorledes vi til Dato staar i det.

Kun ved Loven af 31. Marts var Stillingen den, at Venstre forsøgte at komme bort fra den Ordning, som det havde et ganske særligt Ansvar for, at man to Maaneder i Forvejen havde ført ud i Livet. Men i øvrigt er Stillingen den, jeg her har fremstillet.

Hvorledes har saa den Ordning, som nu har været gældende i nogle Maaneder, virket? Derom vil jeg gerne først sige, at jeg hører ikke til dem, som paa nogen Maade ønsker at angribe Valutakontorets Ledelse. Tværtimod mener jeg, at Valutakontorets Ledelse, og navnlig Kontorets øverste Leder, som af Rigsdagen med saa at sige kortest muligt Varsel fik en Opgave, som det saa at sige var umuligt at løse, har arbejdet dygtigt. Jeg tror ogsaa, at det maa erkendes, at Rigsdagens Valutaudvalg gennem de Direktiver, som er givet Valutakontorets Ledelse — og her kan jeg ikke lade være med i nogen Grad ogsaa at rette Bebrejdelser mod de andre Partier —, ikke paa en skarp og stærk Maade straks sagde, at det var urimeligt at give Indførselstilladelse til en Række Varer. Det kan ikke bestrides i det Øjeblik, man skal være retfærdig overfor det administrative Arbejde, der er udført, at der ikke paa den klare og stærke Maade, som det burde være sket, er givet Direktiver, saaledes at Indførselen kunde være blevet mindre.

Hvis man spørger mig, om jeg mener, at Valutakontoret i de 3—4 Maaneder, i hvilke det har arbejdet, har virket tilfredsstillende, kunde man næsten fristes til at sige, at her i Fortrolighed kan man jo nok nævne Tallene for Valutaattester